

Palčkvseznačnik in štiri elementi

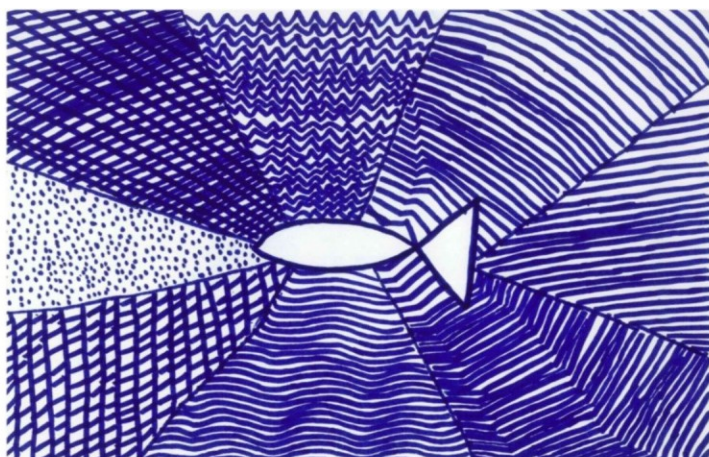
Za devetimi gorami in devetimi vodami je živel Palčkvseznačnik. Imel je dolgo brado in zelene oči. Živel je v čarobnem gozdu. Vsak dan je na polje hodil mlatiti žito.

Nekega dne sreča zajca, ki ga prosi za malo žita. Seveda, reče Palčkvseznačnik, ampak le, če mi boš pomagal mlatiti žito. In tako sta Palčkvseznačnik in zajček skupaj mlatila žito.

Nekega dne odkrijeta zemljevid štirih elementov in se odpravita na skupno pustolovščino v Francijo. Tam najdeta prvi element ogenj. Razveselita se in mu povesta, da iščeta še tri preostale prijatelje. Skupaj se odpravijo v Španijo. Tam najdeta element veter. Vetru povedo, da iščejo prijatelje elemente, ki jih še nimajo. Juhu, reče veter, sedaj smo že trije. Odpravijo se v gozd in najdejo Zemljo. Tudi zemljo vprašajo, če bi bila njihova prijateljica. Seveda, odvrne Zemlja in tako so že štiri. Sedaj pa se odpravijo v Piran in tam najdejo vodo. In tako postanejo najboljši prijatelji.

Iva Belšak, 3. a

Mentorica: Dunja Stošič

Pravljica o tekmovanju

Nekega dne je šel zajček na sprehod. Med potjo je srečal ježka. Lepo ga je pozdravil:

»Dober dan ježek, kako si?«

Ježek je odgovoril: »V redu sem.«

Zajček je rekel: »Jaz sem danes zelo vesel, ker grem danes prvič sam na sprehod!«

»O, zajček to je pa lepo,« je rekel ježek.

»Zajček, a si za to, da greva skupaj tekmovati?« je rekel ježek.

»Ja,« je odgovoril zajček; »se vidiva popoldan.«

»Nasvidenje ježek.«

»Adijo, zajček!«

Popoldan je zajček imel nastop. Šele zvečer se je spomnil.

»Ojoj«, k ježku moram, zagotovo me je čakal.

Zajček je brž stekel do ježevega doma.

»Ježek, ježek,« prosim oprosti mi za danes, da nisem mogel k tebi. Imel sem nastop.

»Ježek, mi prosim, oprostiš!« ga je prosil zajček. »To se ne bo več ponovilo.«

»Seveda,« je rekel ježek.

Zajček je ježka previdno objel in se mu še enkrat lepo zahvalil.

Ema Kafel, 2. a

Mentorica: Silva Forštnarič

Jošt Goznik, 3. a

Mentorica: Dunja Stošič

Dan Rimljanov

Bil je dan šole. Na ta dan so v šolo prišli naši starši. Učili smo jih, saj smo mi na ta poseben dan bili učitelji. Imeli smo možnost vodenja po mestu. Nekaj učencev je bilo oblečenih v Rimljane. Ko smo hodili po mestu, se mi je zdelo, kot da hodimo po stopinjah Rimljanov. Naši starši ter učitelji so bili navdušeni nad predstavitvami svojih otrok. Narisali smo jim stvari Rimljanov, eni meč, čelade, redki Rimljane, ščite ... Jaz sem ma mi narisala stari denar. Veseli smo bili, da smo lahko risali zrcalno sliko ali drugo polovico slike. Prav zanimivo. Ni bilo pomembno ali je bilo lepo narisano ali ne. Vsak razred je šel drugam po Ptuj ali pa na isto mesto. Ko smo prišli do šole, nas je čakala rimska pojedina: juha, suhe fige, jabolka, grozdje in sok ali voda. Ko smo pojedli in popili, smo se otroci igrali in pogovarjali o tem, kako zanimivi so Rimljani. Tako smo obudili spomin na stare čase.

Lena Klajnošek, 4. a

Mentorica: Karmen Plavec

Ota Aracki, 4. a

Mentorica: Karmen Plavec

Grki

Grki so pisavo poznali,
zato veliki možje so postali.
V bogove so verjeli
in svoje sanje prejeli.

Zelo pametni so bili,
uro in druge stvari iznašli.
Včasih so se napili
pa so veseli bili.

Filip Meško, 5. a

Mentorica: Irena Golob

Rimski mitrej

Nekega jesenskega dne smo si ogledali posebno znamenitost starega Ptuja - rimski mitrej.

V tretjem mitreju smo poslušali zgodbo o bogu Mitri. Najprej je bil v vesolju, potem pa ga je Sonce poslalo na Zemljo, da ubije belega bika. Na Zemlji je vstajal iz skale in nato ubil belega bika. Ko ga je ubil, so nastali ljudje, rastline in živali. Potem je vzel lok in ustrelil v skalo. Nato je ven začela prihajati voda. Bil je najbolj znan rimski bog.

Bilo mi je zelo zanimivo.

Bine Goznik 5.a

Mentorica: Irena Golob

Marcus Planinc, 4. a

Mentorica: Karmen Plavec

Liza Berlič, 3. a

Mentorica: Dunja Stošič

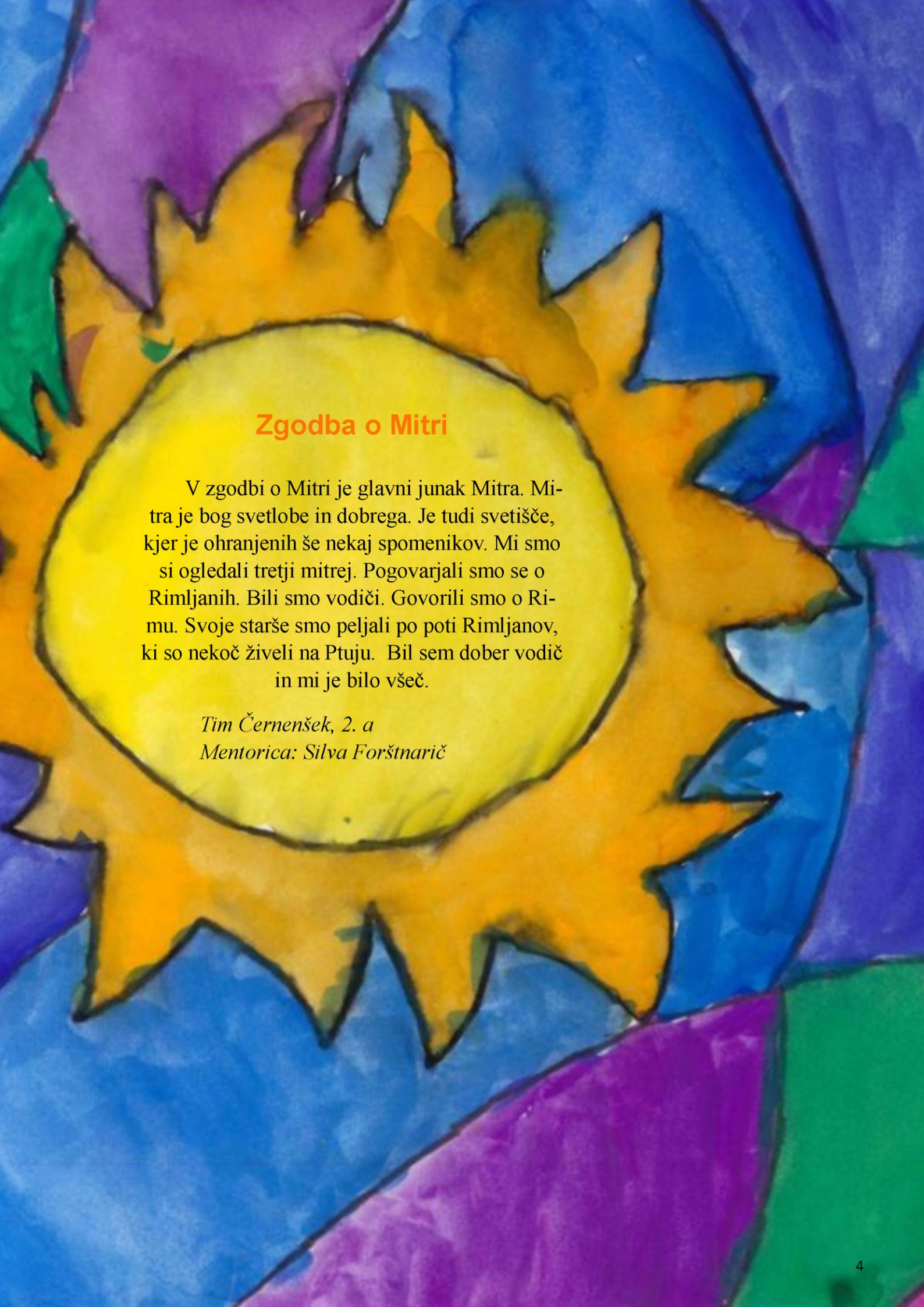
Po poti Rimljanov

Letos smo imeli dan šole malo drugače. Mi učenci smo bili vodiči. Po Ptujju smo hodili skupaj s starši. Pokazali smo jim rimske spomenike. Govorili smo o Rimljanih. Jaz sem se oblekel v Rimljana. Govoril sem o Rimljanih v prostem času. Dečki so v prostem času poslušali potujoče godbenike, obiskovali gladiatorske igre, gledališke predstave. Nekateri so se ukvarjali s športom, urili so se v metanju diska, kopja, v sabljanju ter igrah z žogo. Deklice pa so tkale in vezle, se ukvarjale z glasbo in s plesom.

Mami me je pohvalila, sestra pa me je objela. Bilo mi je všeč. Drugi dan pa me je učiteljica pohvalila.

Urban Šamperl, 2. a

Mentorica: Silva Forštnarič

Zgodba o Mitri

V zgodbi o Mitri je glavni junak Mitra. Mitra je bog svetlobe in dobrega. Je tudi svetišče, kjer je ohranjenih še nekaj spomenikov. Mi smo si ogledali tretji mitrej. Pogovarjali smo se o Rimljanih. Bili smo vodiči. Govorili smo o Rimu. Svoje starše smo peljali po poti Rimljanov, ki so nekoč živeli na Ptuju. Bil sem dober vodič in mi je bilo všeč.

Tim Černenšek, 2. a

Mentorica: Silva Forštnarič

Orfejev spomenik

Orfejev spomenik so uporabljali, da so nanj pritrdili ljudi in jih obmetavali s kamni. Po vsej verjetnosti stoji na mestu odkritja. Kamnoseki so v nagrobnik vklesali prizore Mitra o Orfeju, zato se ga je prijelo ime Orfejev spomenik. Postavili so ga v čast županu Marku Avreliju. Na površju nagrobnika sta ob bradati glavi upodobljena sedeča leva, ki v prednjih šapah držita živalsko glavo. Med njima je upodobljen Serapis, egipčanski – grški bog, ki simbolizira ponovno rojstvo.

VPRAŠANJA

1. Komu so v čast postavili kip?

O: Županu Marku Avreleju.

2. Kaj je na površju nagrobnika med sedečima levoma?

O: Serapis, egipčanski-grški bog.

3. Kaj so delali z ljudmi?

O: Obmetavali so jih s kamni.

4. Kaj simbolizira grški bog?

O: Simbolizira ponovno rojstvo.

Eva Molnar, 4. a

Mentorica: Karmen Plavec

Čarna Kuhar, 3. a

Mentorica: Dunja Stošič

Zoja Ortl, 4. a

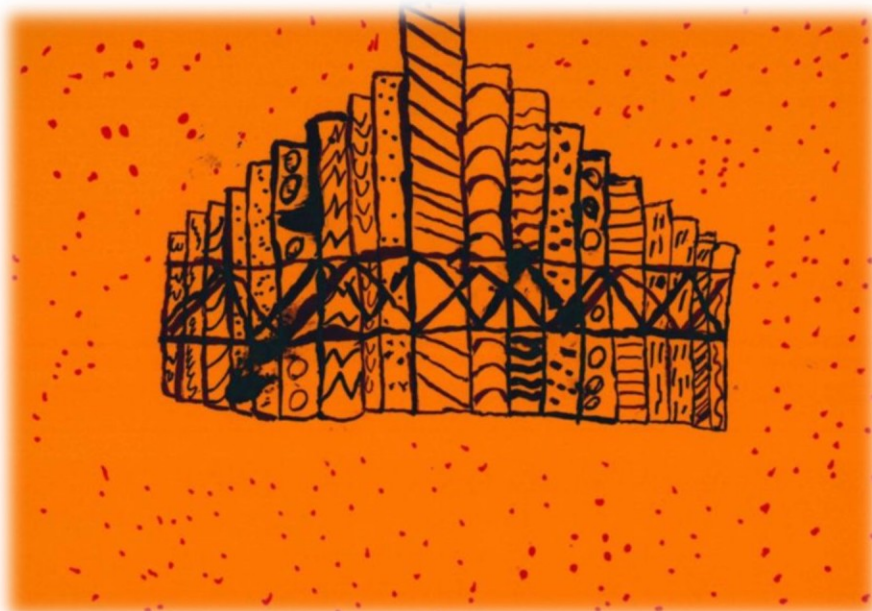
Mentorica: Karmen Plavec

Čigavo je kaj?

Očkov avto je opran.
Sosedov pes je priden.
Bratovo kolo je rdeče. Ma-
mina ura je točna. Tetin
klobuk je zelen. Sestrina
kapa je božična. Babičina
hiša je rumena. Dečkove
hlače so rdeče.

Neža Plajnšek, 2. a

Mentorica: Silva Forštnarič

Zejnel Husejini, 4. a

Mentorica: Karmen Plavec

O moji družini

Jaz sem Neža. Stara sem sedem let. Imam brata Filipa. Star je deset let. Imam tudi mamicico in očka. Mamici je ime Nina, očku pa Jure. Rojstni dan imam petega julija. Živimo v ulici Ob Grajeni osemnajst. Po horoskopu sem rak, moj očka je strelec, moja mami je vodnar, Filip pa oven. Najraje jemo: jaz ribo s krompirjevo solato, Filip tiramisu, očka meso s krompirjem, mami pa solato. Moja najljubša barva je bela, Filipova je oranžna, mamici sta vseč črna in rdeča, očku pa črna. Moja najljubša žival je jaguar, Filipova je boa konstruktor, očkova kača in mamina pikapolonica.

Neža Meško, 2. a

Mentorica: Silva Forštnarič

Zamuda Val, 2. b

Mentorica: Breda Pisar

Prijateljstvo in družina

Nekega dne sem dobila na obisk prijateljico, ki sem jo večkrat videla v šoli. Spoznali sva se. Njeno ime je Sara. S Saro sva klepetali v moji sobi. Vprašala sem jo, če se bi kaj igrali. Sara je rekla, da bi šla na sprehod, ker je lepo vreme. Jaz sem šla k mami in jo vprašala, če bi lahko šli naša družina in Sara skupaj na izlet. Mamica je bila takoj za to, tudi očka in sestra. Staršema sem se zahvalila za takšno odločitev. Skupaj z družino in prijateljico Saro smo se odpeljali v Maribor. Ko je očka parkiral, smo se odpravili na sprehod po mestu. Videli smo okraшено mesto z lučkami. Ustavili smo se ob drsališču. Mamico sem prosila, če se lahko gremo s prijateljico Saro drsat. Mami je dovolila. Vse tri Sara, sestra in jaz smo se imele lepo na drsališču. Mamici in atiju sem se zahvalila za ta čudovit dan. Prijateljici Sari pa je ostal ta dan nepozaben. Jaz pa sem vesela, da imam taka starša. »HVALA, mami in ati za čudovit dan!«

Ajda Čuš, 2. a
Mentorica: Silva Forštnarič

Lena Klajnošek, 4. a
Mentorica: Karmen Plavec

Kaja Šimenko, 5. b
Mentorica: Marta Skrbinšek

Najdenček

Bila je nedelja. Mamica in jaz sva šla na sprehod. Ob jezeru sva srečala psička. Takoj je pritekel k meni in me ovohaval. Bil je črno rjave barve in zelo prijazen. Ves čas je hodil zraven naju, vse do naše hiše. Ker ni hotel vstran, sva ga pustila v hišo. Dala sva mu hrano in vodo. Pobožal sem ga po glavi in vratu. Opazil sem, da ima na ovratnici zapisano telefonsko številko. Poklicali smo lastnika, ki je takoj prišel po psička. Vsi smo bili veseli in srečni.

Blaž Jeza, 2. b
Mentorica: Breda Pisar

Babica in dedek

Naša babica in dedek
vsak dan prijazna sta,
vedno kuhata
in čistita tla.

Pogosto me obiščeta
in odpeljeta tja,
kjer sta doma.

Rada sem pri njima,
z njima se igram.
Kadar smo skupaj,
vedno lep je dan.

Za konec pa še tole,
babica in dedek,
rada vaju imam,
nikomur vaju ne dam.

Zoja Grubelnik 5. a
Mentorica: Irena Golob

Julija Majcen, 5. b
Mentorica: Marta Skrbinšek

Moj dedi

Dedek moj je že star,
za vse stvari mu je še mar,
ima sive brke in lase,
na sprehod z veseljem gre.

Hodi, hodi vsaki dan
v malo mesto in nazaj,
tam spi čaj
in vrne se nazaj.

Dedek rad nas vse ima,
pogosto nam pomaga.
Vedno zdrav je nasmejan
in pogosto razigran.

Anej Maruh, 5. a
Mentorica: Irena Golob

Nesreča in prijatelji

Anica se je peljala s kolesom domov,
ko je zapeljala na pločnik je padla čez
robnik. Njena prijatelja Gal in Filip sta
slišala jok. Pritekla sta k Anici in jo
vprašala, če jo kaj boli.

Anica je jokala in jima povedala, da jo
boli koleno.

Gal in Filip sta ji pomagala do doma.
Doma so ji povili koleno, popili so sok
in se igrali. Anica je spoznala, da je
lepo če imaš prijatelje.

Filip Cestnik, 4. b
Mentorica: Renata Sužnik

Prijateljstvo

Prijateljstvo ni
mala stvar.

Zgodi se spontano
ne kot plan.

V njem so včasih težki
in žalostni dnevi,
večkrat pa veseli
in zabavni trenutki.

Prijateljstvo izgleda
kot v mehurčku ujeto.
Ko počí, dva se spreta,
na koncu se spet odpreta.

Prijatelj je človek ali žival.
Pravi prijatelj je le takrat,
ko oba sta poštena
in se jima odkritost v očeh zaiskri.

Tia Križan, 6. a
Mentorica Lidija Verlek

Zgodba o prijatelju

Še ne dolgo nazaj sem imela dobrega prijatelja, dobro sva se razumela in se pogosto družila. S časoma pa so se stvari začel med nama spreminjati. Nisva se več toliko družila, drug na drugega sva se jezila in včasih bila nekoliko nesramna.

Ugotovila sem, da mi te stvari niso všeč, zato sem se hotela z njim odkrito pogovoriti in najin odnos izboljšati. Žal pogovor ni pomagal. Bila sem precej žalostna, vendar sem vztrajala še naprej.

Ker se pa ljudje spreminjamo, se je spremenil tudi on. Ugotovil je, ni dobro zapustiti prijatelja. Spoznala sem, da se v življenju vse popravi in ne smem obupati prehitro.

Lara Merc, 6. a
Mentorica: Lidija Verlek

Jaka Lovrec, 2. b
Mentorica: Breda Pisar

Liza Berlič, 3. a
Mentorica: Dunja Stošič

Filip Meško, 5. a
Mentorica: Irena Golob

Zaupanje

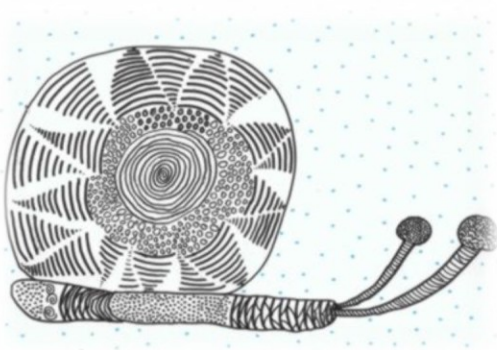
Ko v stiski si,
ti le pravi prijatelj pomaga.
Ob njem ti je lepo in toplo.

Prijatelju zaupaš
vse svoje skrivnosti,
saj te po pravi poti vodi.

Prijatelji kot mravljice so,
saj vedno sodelujejo
in gradijo zaupanje.

lahko si srečen,
da prijatelja imaš,
zato ga nikoli ne izdaš.

Iva Gerl, 6. a
Mentorica: Lidija Verlek

Nai Ducman, 4. a
Mentorica: Karmen Plavec

Prijateljstvo

Prijatelj ti pomaga, ti posodi stvari,
in o tebi nikoli grdo ne govori.

Prijatelj ti pomaga, ko v težavah si,
in ti takrat ob strani stoji.

Pravi prijatelj je tisti,
ki se s tabo igra,
se smehlja in te nikoli ne izda.

Žan Korez, 4. b
Mentorica: Renata Sužnik

Lena Klajnošek, 4. a
Mentorica: Karmen Plavec

Pravi prijatelj

Pravi prijatelj ti pomaga,
ko vse se ti težko zdi
in ne obupa, ko obupaš ti.

Pravi prijatelj ne zameri
in vedno odpusti,
če se kaj neprijetnega zgodi.

Na pravega prijatelja
se vedno lahko zanesesh,
ko se v kaj slabega zapleteš.

Ambrož Čič, 6. b
Mentorica: Sabina Mlinarič

Eva Hvalec, 5. b
Mentorica: Marta Skrbinšek

Človek in pes

Človek in pes zaveznika sta,
vedno se družita,
naj bo mraz ali zima,
drug ob drugem stopata.

Tudi če skregaš psa,
še te vedno rad ima.
Poznaš ga po tem,
da dobro srce ima.

Vedno čas ima,
ko človeku se ne da.
Stoji mu ob strani
in ga zvesto brani.

Katja Čuš, 6. b
Mentorica: Sabina Mlinarič

Lara Muršec, 3. a
Mentorica: Dunja Stošič

Prijatelj

Prijatelj me spodbuja,
on si sam to delo ponuja.

On me ne jezi,
z mano se dosti smeji.

Najboljša prijatelja sva,
skupaj se zabavava,
in se pogovarjava.

Posodi mi stvari,
kot bi trenil en, dva, tri.
Midva se ne tepeva,
ampak se dobro razumeva.

On me ne žali,
ampak me raje dosti hvali.
Igrava se z vodnimi baloni,
in se baševa s slastnimi
bonboni.

Jakob Kukovec, 4.b
Mentorica: Renata Sužnik

Jure Matjašič, 3. a
Mentorica: Dunja Stošič

Prijatelj

Prijatelj je nekaj najlepšega,
kar se ti lahko zgodi,
saj prijatelj te podpira
in ob strani stoji.

Pravi prijatelj je le eden
in ta je
kot prva pesem,
ki te skozi življenje spremlja
in se tvojega srca oklepa.

Tvoj prijatelj je lahko žival,
čeprav ne govori,
a se te vedno razveseli.

Prijateljstvo moraš sam ujeti,
saj ti hitro lahko ubeži
in te v žalosti pusti.

Zoja Stater, 6. a
Mentorica: Lidija Verlek

Lana Šmigoc, 5. a
Mentorica: Irena Golob

Zimsko veselje

Nekoč je bilo zelo mrzlo, celo bolj kot danes. Otroci so se zmenili, da se bodo dobili na bregu. Jaka je prinesel smučke, Andrej sanke, Brigita pa celo oboje in Andraž semena, da bo lahko hranil ptičke v krmilnici. Jaka je poklical še Mašo in Janka, ki je s seboj pripeljal še psa. Njegov pes je bil rjav in ime mu je bilo Piki. Večina mu je rekla Pikec, ker je bil tako majhen. Janko ga je dobil komaj včeraj. Potem so se zmenili, da bodo tekmovali eni v skupinah, eni pa ne. Brigita in Maša sta bili najboljši prijateljici, zato sta bili v skupini. Ko so začeli, je Amadej izgubil sani in je obstal na mestu. Ko so končali, je začelo snežiti. Potem so se brž vrgli na tla in naredili vsak svojega snežnega angela, Brigita in Maša pa skupnega. Eni so delali snežaka. Andraž je lahko še hranil ptičke, ker si je pustil najboljša semena. Zaplesali so snežni ples in se zabavali. Tako je nastalo zimsko veselje.

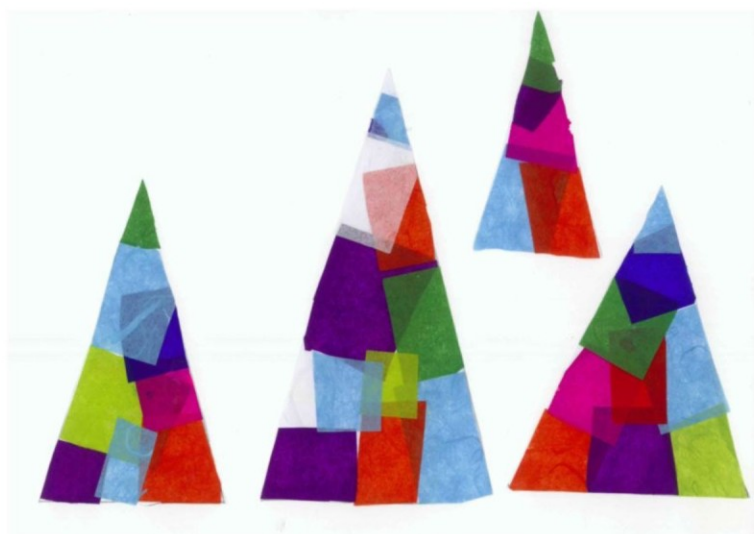

Maša Kosec, 3. b

Mentorica: Nataša Vauda

Ajda Meglič, 5. b

Mentorica: Marta Skrbinšek

Tilen Ber, 3. a

Mentorica: Dunja Stošič

Sem snežinka

Sem snežinka,
puhasta in bela.
ko padem na tla,
se spremenim v sneg.

Čarna Kuhar, 3.a

Mentorica: Dunja Stošič

Zíma

Zima je k nam prišla,
a zunaj ni snega.
Ko se zjutraj zbudim,
najprej k oknu pohitim.

Vendar vedno ugotovim,
da zunaj vidi se le mraz
in da za sneg še
ni prišel čas.

Matevž Križan, 3. a
Mentorica: Dunja Stošič

Ela Štrafela, 5. b
Mentorica: Marta Skrbinšek

Rožle Meglič, 2. b
Mentorica: Breda Pisar

Prebujanje snežink

Danes je poseben dan,
saj snežinke se zbudijo
in brž na zemljo pohitijo.

Zjutraj otroci se rano zbudijo
in prvih snežink se razveselijo,
ter v šolo pohitijo.

Vsi očarani skozi šolsko okno gledajo,
kako snežinke nežno padajo.
Otroci veseli iz šole so šli
in odhiteli na snežne sani.

Ciglar Svit, 4. a
Mentorica: Karmen Plavec

Zimska odeja

Bil je lep sneženi dan. Čas zimskih počitnic in otroci se dogovorijo, da se bodo danes sankali in smučali na vaškem hribu, ki ga je pobelil sveže zapadli sneg. Sankanja se razveseli tudi nagajivi kuža Lin, ki se jim pridruži na hribu. Na smučanju so otroci tekmovali, kdo bo hitrejši in kdo bo vozil za kom. Gaja smuča druga, saj njen brat Naj vozi pred njo. V smučanju tekmujeta tudi Gajini prijateljci Ana in Tjaša, ki vozita za njima in prijatelj Tone, ki je najhitrejši. Tomaž smučanja ne mara, zato poskrbi za hrano v krmilniku, da bodo ptice imele hrano v teh zimskih dneh. Na smučarskem tekmovanju je zmagal Tone, ker je bil najhitrejši. Žal pa se zimskega tekmovanja ni udeležil Brane, saj ni imel ne sank in ne smučí in je le veselo opazoval tekmovalce.

Karin Kuri, 3. b

Mentorica: Nataša Vauda

Tinkara Šel, 1. b

Mentorici: Irena Prelog, Nina Godec

Moj snežak

Moj snežak ima enajst gumbkov.
Snežak ima metlo in šal in v roki list. Pa
korenček za nos.

Urša Založnik, 2. a

Mentorica: Silva Forštnarič

Najin svet

Okolje važno je zelo,
zato ker brez njega,
ne obstaja naš svet.

Ozonska luknja več se,
hitro nam pomagajte.

Promet res uporaben je,
a izpušne pline spušča še in še.

Lahko da Zemlje več ne bo ,
ker pač na njej je pretoplo.

Če želiš pridružiti se,
upoštevaj zdaj nasvete vse.

Naše delo to zdaj bo,
saj skupaj svet ohranimo.

Kiara Žohar, Zarja Palir, 4. b

Mentorica: Renata Sužnik

Jan Kozic Šic, 1. b
Mentorici: Irena Prelog, Nina Godec, Meško

Otroci in sneg

Nekega jutra je zapadlo toliko snega kot še nikoli. Otroci so se zbudili in pogledali skozi okno. Jan je rekel: »Glejte, koliko snega«.

Vsi so bili veseli, tudi pes Reks. Nato so pojedli zajtrk in se oblekli za sankanje. Vzeli so smuči in sani in odšli na grad. Tudi Reks je šel z njimi. Na poti je Amadeja začela boleti noga. Nejc ga je položil na sani. Na gradu so zanj naredili snežno posteljo, da je lahko počival. Veselo so se sankali.

Miha Šenkiš, 3. b
Mentorica: Nataša Vauda

Julija Berlič, 1. b
Mentorici: Irena Prelog, Nina Godec, Meško

Zíma

Zapadel je sneg. Jure je še vedno spal v svoji topli postelji. Neža je pa gledala skozi okno. Bilo je zelo lepo, vse je bilo belo. Neža je od veselja začela poskakovati. To njeno veselje je prebudilo Jureta.

»Neža,« zbudila si me. Neža pa je rekla: »Oprosti Jure, da sem te zbudila, ampak zunaj je sneg!« Zatem je prišla v sobo mamica in rekla otrokoma, naj prideta v kuhinjo na zajtrk. Pri zajtrku so se dogovorili, da bodo cela družina preživeli dopoldne zunaj na snegu. Otroka sta se zelo razveselila in zahvalila staršema. Hitro sta pojedla zajtrk in si pripravila vsa potrebna oblačila. Neža je oblekla smučarski komplet, Jure pa smučarske hlače in bundo. Na glavo sta si nadela kapi. Obula sta zimske čevlje in brž stekla na dvorišče.

Dogovorila sta se, da bosta naredila snežno družino. Ko sta začela valiti kepe, sta ugotovila, da sta pozabila rokavice. Jure je rekel Neži: »Neža, nama greš prosim po rokavice!« Neža je odgovorila: »Seveda!«

Neža je brž stekla v hišo po rokavice. Jure se je Neži zahvalil: »Neža, hvala, da si nama prinesla rokavice. Brez njih bi težko delala snežaka.«

»Prosim,« je odgovorila Neža. Očka je prinesel metlo, mamica pa star klobuk. Skupaj so naredili celo snežno družino. Snežna družina je krasila dvorišče. Skupaj so preživeli čudovit dopoldan. Otroka sta se zahvalila staršema. Starša sta rekla: »Tudi če je mrzlo, nekatere besede grejejo«.

Hanna Bender, 2. a

Mentorica: Silva Forštnarič

Klara Hvalec, 5. b

Mentorica: Marta Skrbinšek

Sara Berghaus, 5. b

Mentorica: Marta Skrbinšek

Kaj je ta trušč? Joj! Čajna ženička je zrasla visoko kot stolpnica

Bil je lep sončen dan. Čajna ženička je kuhala kosilo. Zagledala se je skozi okno. Rekla si je: »Pa saj to ni mogoče.« Skozi okno je zagledala pravega dinozavra.

Ženičko oblije strah. Začne razmišljati, kako priti do sosedov, ne da bi jo žival opazila. Tiho odpre vrata in se po prstih odpravi mimo dinozavra. A glej ga zlomka. V tistem trenutku se ženička, ki je imela to lastnost, da se je lahko pomanjšala v velikost čajne žličke, tokrat povečala kot stolpnica. Bila je tako velika kot dinozaver in malo je manjkalo, da bi poteptala svojo hiško. Ko se je premikala, je pohodila vse rože na vrtu in vsa drevesa v okolici.

»Joj! Saj sem velika kot stolpnica,« si je rekla.

Z bližnjega drevesa je poletela cela jata škorcev. Šele takrat se je zavedala, da ni sama. Zraven nje je namreč stal dinozaver. Ko se hoče ženička premakniti, se premakne tudi dinozaver in takrat nastane potres. Dinozaver se prestraši in odhiti proč. Takrat stopi na lonec in pravljičje je konec.

*Evita Perko, 3. a
Mentorica: Dunja Stošič*

*Zarja Palir, 4. b
Mentorica: Urška Hlupič Voda*

Čarobno mesto

Nekoč je bilo čarobno mesto. Bilo je drugačno od drugih mest. V tem mestu so živel Sneguljčica, palčki, Palčica, Rdeča kapica in drugi pravljični junaki.

Nekega dne je župan rekel, naj pravljični junaki odidejo iz mesta, saj ljudje ne delajo nič drugega, kot berejo pravljičje. Tako mesto ni bilo več čarobno, bilo je čisto podobno ostalim mestom. Zato sta se Jaka in Rozi odločila, da nekaj ukreneta. Poklicala sta pravljične junake nazaj v mesto.

Seveda je župan, ko je to slišal, bil zelo jezen. A ljudje so se uprli in zahtevali pravljične junake nazaj, saj je bilo mesto pusto in prazno brez njih. Župan si je premislil in jih poklical v mesto. Mesto je spet postalo čarobno in edinstveno. Živel so srečno do konca dni.

*Eva Haložan, 3.a
Mentorica: Dunja Stošič*

Armin Halilagić, 5. b
Mentorica: Marta Skrbinšek

Začarana hosta

Nekega poletnega dne je prišla Markova sestrična Lia k Markovi družini na enote-denske počitnice. Z Markom sta se dogovorila, da bosta že naslednji dan šla v zakleto hosto, kamor si nihče ne upa.

Drugo jutro sta na hitro pojedla zajtrk, si pripravila nahrbtnike in odšla proti hosti. Ko sta prišla do hoste, se je Lia ustrašila, saj je začelo šumeti listje in slišalo se je rahlo tuljenje. A sta vseeno šla naprej. Nekaj časa sta hodila ob potoku, ki so mu pravili Krvavi potok. Nato sta prišla do jame, kjer se je svetil krvavo rdeči kristal in ju potegnil k sebi. Začel je plesati okrog Lie. Povedal ji je, da je ona kraljica te hoste ter naj ga vzame, polo-ži na sredino krone, ki je ležala v Krva-vem potoku in takoj, ko si jo bo nadela, se bo ta hosta spremenila v lep in zelen gozd. Lia in Marko sta našla krono in Lia je naredila, kar ji je govoril kristal. Takoj ko je Lia naredila, kar ji je rekel, se je hosta spremenila v gozd z živalmi, potoki, stezami ...

Vsi v tem kraju so bili presrečni in tako sta se Marko in Lia naučila, da tudi če te je strah in misliš, da ti kaj ne bo uspelo, moraš le zaupati vase in lahko ti uspe prav vse.

Julija Majcen, 5. b
Mentorica: Marta Skrbinšek

Ana Doleček, 5. a
Mentorica: Irena Golob

Napoj groze

Čarovnik je šel v svoj grad groze in je skuhal napoj groze. V napoj je dodal velikanovo zrklo, zmajev zob in skrivno sestavino. Napoj mu je padel iz rok in se polil pod drevesi, ki so postale pošasti. Vse, česar se te pošasti dotaknejo, okamni in umre. Okameneli so že vsi vitezi razen enega. Pošasti niso mogle do njega, ker je živel na samotnem otoku, ki ga je obkrožala voda. Golob pismonoša ga je obvestil, da je kraljeva družina v nevarnosti. Vitez je s čolnom odhitel tja. Ko je plul s čolnom po morju, mu je pot prekrižal vodni zmaj. Vitez ga je s svojim mečem zabodel in pokončal. Zatem ga je napadel kraken in mu razbil čoln. V vodi je vitez pokončal krakena in iz njega naredil čoln, ki se je v morju potopil.

Vitez je opazil grad in priplaval do gradu. Ko je priplaval do gradu in vstopil v grad, je srečal čarovnika. Potem je vprašal čarovnika, ali zna zmešati protistrup in ča-

Ajda Ciglar, 5. b

Mentorica: Marta Skrbinšek

rovnik mu je odgovoril da zna. A na žalost nima sestavin. Vitez ga vpraša, katere sestavine rabi in čarovnik ga pošlje v močvaro, ki jo straži krokodil.

Krokodil s polno močjo napade viteza. Vitez pograbi meč in krokodilu odreže glavo, izpuli muholovko in jo da v košaro. Odpravi se v gozd jeznega leva in strupenih kač.

Vitez je prispel v gozd, dolgo časa se je v blatu boril z levom, kače pa so ga napadle z dreves. Vitez po dolgi borbi premaga leva in kače. Hotel je odtrgati bambusov cvet. Zagledal je vijoličen prah in bambusova drevesa so postale pošasti in so viteza ujele. Poglej ga zlomka in vitez se reši in si iz leva in kač izdela škornje z vzmetmi. Kače uporabi za vzmeti. Skoči in zgrabi bambusov cvet in ga da v košaro. Vitez se je podal v globino morja. Naenkrat mu pot prekriža gromozanska hobotnica. Vitez pretenta hobotnico, vzame mrožev zob in opazi čudno steno. V njo vstavi mrožev zob in odprejo se čarobna vrata. Za vrati vidi zlate luske. Ampak ni vedel, da zlate luske pazi duh Neptuna. Duh ga je napadel z valovi, ampak vitez se je rešil. Vzel je zlate luske in dal v košaro.

Odpravil se je do čarovnikovega gradu in ko je prišel do gradu, je čarovniku dal sestavine. Čarovnik je sestavine zmešal v protistrup. Vitez je vzel protistrup in z njim je odšel do graščine. Protistrup je polil po drevesnih pošastih, ki so izginile.

Tako je pogumni vitez rešil svet in se poročil s kraljično in vsi so živeli srečno do konca svojih dni razen, če jih ni pokončala hobotnica.

Jernej Kostanjevec, 3. b

Mentorica: Nataša Vauda

Dekličina zvezda

Nekoč je bila na nebu zvezda in na Zemlji deklica. Deklica je bila osamljena in ni imela prijateljev, razen svojega muc-ka Mikija. Zvezda je sicer imela luno, a si je vseeno želela nove prijatelje. Že res, da je bila tista zvezda najmanj sijoča, a deklica jo je imela najraje. Zvezda je deklico opazovala, pa še naj jo ima tako rada je kmalu ne bo več. Zvezda je želela, da bi deklico spoznala in da bi ji ob njenem odhodu s tega širnega neba poklonila darilo. Zato je luno prosila, da naj k deklici pošlje kočijo, ki jo vlečejo čarobni pegazi.

Ko se je deklica odpravljala v posteljo, je skozi okno hotela pogledati svojo zvezdico. Ko je pogledala, je videla kočijo. Slišala je glas, ki ji je govoril naj stopi vanjo. Ko je vstopila, je bila med zvezdami. Zagledala je svojo zvezdico. Zvezda ji

je rekla: »Kmalu me ne bo več, zato sprejmi to skrinjico.«

Deklica se je zbudila. Mislila si je, da je sanjala. V svoji roki je zagledala skrinjico. Odprla jo je. Bila je lepa melodija in nežen glasek, ki je govoril: »Nekdo mora nadomestiti moje mesto na nebu. Ti si prava«.

Deklica je bila vesela. Odločila se je, da gre Miki z njo.

Zvečer so spet prišli pegazi. Deklica je vzela Mikija in šla v kočijo. Luna jo je posula s zvezdnim prahom. Deklica se je spremenila v najlepšo in najsvetlejšo zvezdo na nebu. Zraven pa tudi njen muc Miki. Takrat je deklica dobila ogromno novih prijateljev. Bila je srečnejša kot kdaj koli.

Sara Berghaus, 5. b

Mentorica: Marta Skrbinšek

Mali ježek Jaka gre v vrtec

Mali ježek Jaka je bil zelo sramežljiv in ni hodil v vrtec. Mama in ata sta malega ježka puščala pri babici, ker sta morala v službo. V službi sta vedno razmišljala, kako bi malega ježka spravila v vrtec. Ampak babica se ni strinjala, da gre Jaka v vrtec in je Jakova starša zmeraj prepričevala, da ga ne vpišeta v vrtec. Babica je malega Jaka imela zelo rada. Mali ježek jima je povedal, da hoče spoznati nove prijatelje in starša sta upoštevala njegovo željo ter ga vpisala v vrtec. Babica se je opravičila za napako in hkrati bila vesela, ker je mali ježek dobil nove prijatelje.

Ota Aracki, 4. a

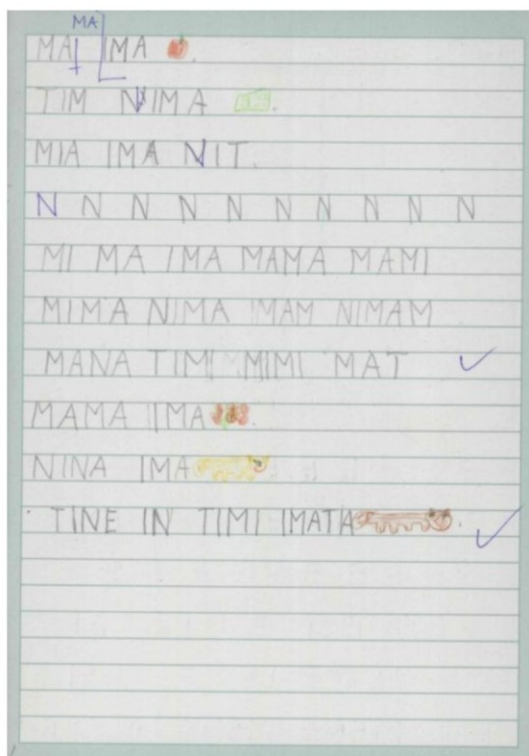
Mentorica: Karmen Plavec

Ela Štrafela, 5. b

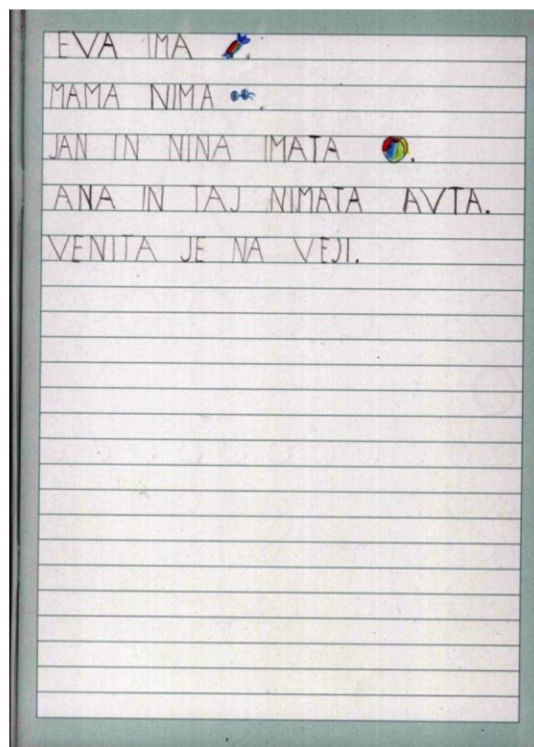
Mentorica: Marta Skrbinšek

1. razred že zna ...

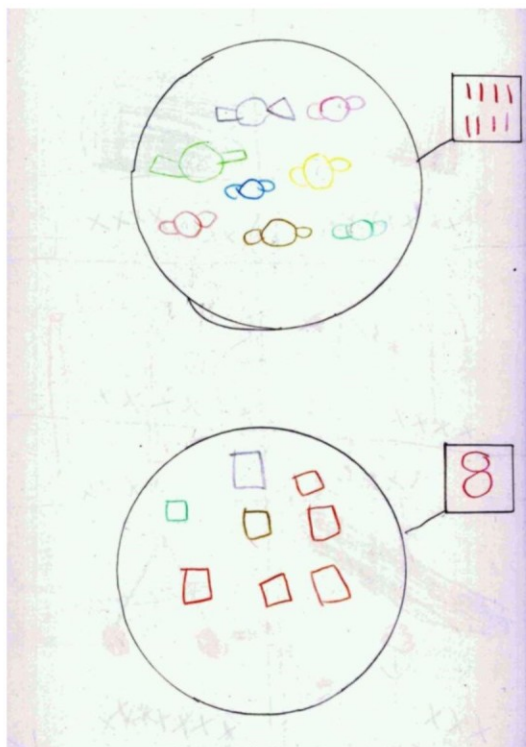
Jan Haložan, 1. a

Mentorici: Sonja Plajnšek, Mojca Farazin

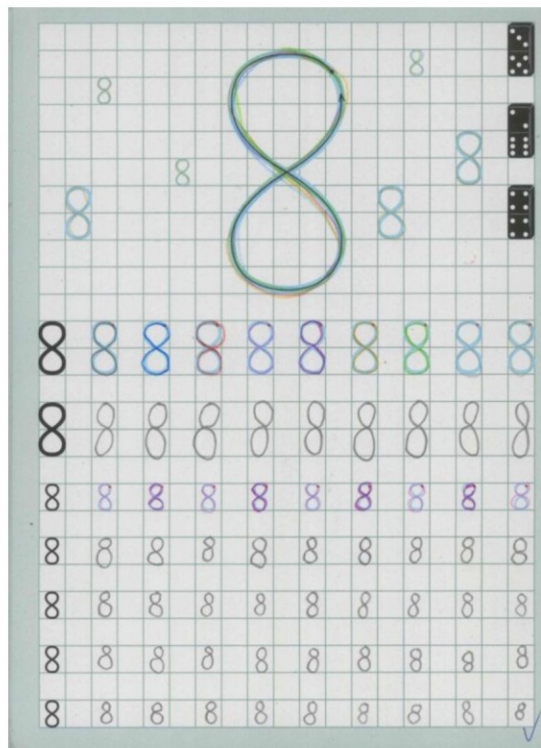
Julija Berlič, 1. b

Mentorici: Irena Prelog, Nina Godec

Teo Milošič, 1. a

Mentorici: Sonja Plajnšek, Mojca Farazin

Ema Štumberger, 1. a

Mentorici: Sonja Plajnšek, Mojca Farazin

Sem drevo

Sem drevo. Moje veje so polne okusnih sadežev in moja krošnja daje senco poleti, ko je vročina.

Nekega dne me obišče deklica Klara, ki ne doseže mojih sadežev. Ker sem prijazno drevesce, se sklonim k njej in ji podarim jabolko. Klarin očka Janez je bil tako vesel, da je posadil okrog mene polno dreves, da ne bi bila osamljena.

S časoma je postal kar cel sadovnjak. V hvaležnost družini pa jim vsako jesen podarimo drevesa polno slastnih sadežev.

Lili Pacher, 3. a

Mentorica: Dunja Stošič

Hana Denac, 1. a

Mentorica: Sonja Plajnšek,

Potovanje male plastične vrečke

Nekoč je živela plastična vrečka. Tako, kot ostale vrečke, so tudi njo reciklirali. V tovarni so jo stisnili. Pritoževala se je in zavpila: »Au, au, tako me stiska!«

Ko so jo dali v škatlo, je bilo še huje. Svetlobe sploh ni videla. In spet se je začela pritoževati: »Ne morem dihati in nič ne vidim«!

Vsuli so jo iz škatle in jo dali v reciklažni stroj. Tam se je zgodilo nekaj lepega. Spremenili so jo v plastično rožo. To je bilo za malo plastično vrečko res lepo. Zdaj se ni več pritoževala. Namesto tega, se je občudovala in si rekla: »Oh, kako sem lepa!«

In mala plastična vrečka, ki ni bila več vrečka in ne vreča, ampak roža, se je imela lepo z drugimi rožami. A njeno veselje je minilo, ko so prišli kupci in rekli, kako lepa plastična roža in jo kupili. Spoznala je svojo prvo prijateljico Zalo in kmalu je dobila še veliko prijateljev in prijateljic. Tudi zlato ribico Lori in muco Maco.

Neža Brmež, 5. b

Mentorica: Marta Skrbinšek

Čarna Kuhar, 3. a

Mentorica: Dunja Stošič

POTOVANJE V ZDA

Z družino sem konec oktobra šla na 14-dnevno potovanje v ZDA. Najprej smo šli na letališče na Dunaj, od koder smo odleteli naprej proti Londonu, nato pa približno 7 ur z letenja do New Yorka.

Prve 4 noči smo prespali v majhnem hotelu v New Yorku, ki mu pravijo tudi Big Apple. V mestu smo si ogledali dve spominski obeležji, zgrajeni v spomin dvema stolpnicama, ki sta bila porušeni v terorističnem napadu leta 2001. Namesto njiju so zdaj zgradili eno veliko stolpnico, ki pa se imenuje One Trade Center. Navdušena sem bila tudi nad zelo visokimi stolpnici, ki so segale skoraj do neba. V New Yorku je tudi velik park, ki se imenuje Central park in je namenjen vsem meščanom za prosti čas in šport. Je zelo lep in v njem je veliko veveric, ki so vajene ljudi in se jih da skoraj dotakniti, saj so nam povsod sledile. Sredi tega parka je tudi zelo star vrtljak s konjički, na katerem sem bila tudi jaz.

Zadnji dan New Yorka smo šli po avto in se odpeljali do manjšega mesta Lancaster, ki se nahaja v zvezni državi Pensilvanija. Tam smo prenočevali v majhnem motelu. Najprej smo si ogledali vasice Amišev. Amiši so ljudje, ki živijo še na star način – brez elektrike, telefona in ostalih modernih stvari. Obiskali smo eno amiško kmetijo, kjer smo si ogledali živali in poslušali vodičko, ki nam je opisovala njihov način življenja.

Zanimivo je bilo, ker Amiši ne smejo imeti avtomobilov, ampak se vozijo v kočijah s konji. Tudi njive obdelujejo še na star način s konji in kravami. Naslednji dan smo šli v zabavišni park, kjer pa je bilo zelo zabavno.

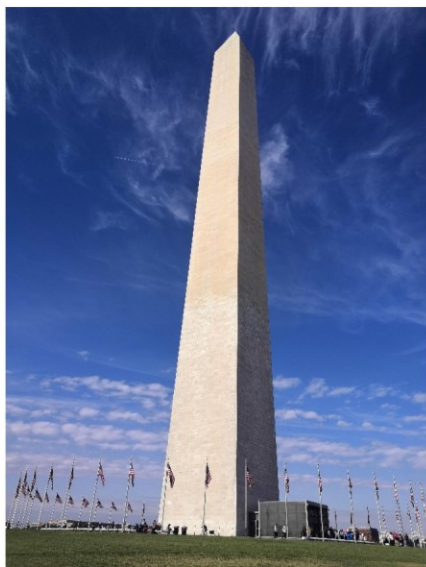

Ogledali smo si Washington – glavno mesto ZDA. Najprej smo obiskali Space center, muzej ameriške vesoljske agencije NASA. Ogledali smo si zgodovino letalstva od začetka do danes, na ogled pa imajo tudi veliko vesoljsko plovilo Space shuttle, s kakršnim astronauti potujejo v vesolje, oblačila za astronaute in drugo vesoljsko opremo.

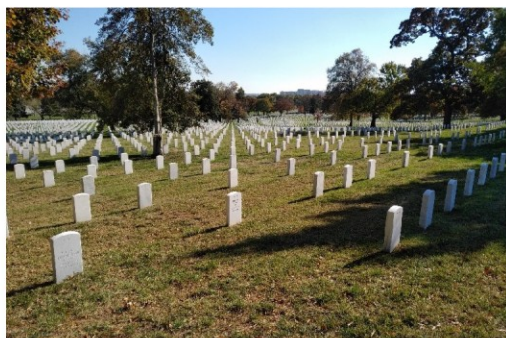

Space shuttle

Samo mesto Washington je zelo urejeno in čisto, mi pa smo si od zunaj ogledali Belo hišo in stolp, ki stoji v spomin Georgu Washingtonu – prvega predsedniku ZDA ter spomenik Abrahamu Lincolnu, ki je bil priljubljen ameriški predsednik.

Šli smo tudi na vojaško letališče Arlington, kjer je na tisoče grobov ameriškim vojakom ter tudi grob ameriškega predsednika Johna F. Kennedy-a in njegove žene. Pokopališče je urejeno kot park in čez katerega se je zelo lepo sprehajati.

Na koncu smo se odpeljali v majhno mesto blizu Philadelphie, kjer smo prenočili tri dni. V teh dneh smo obiskali Atlantic City, ki je mesto na obali Atlantskega oceana.

Mesto je precej zapuščeno, nekoč pa je bilo zelo popularno, saj je bilo v njem veliko igralnic z igrami na srečo in je imelo zelo veliko obiskovalcev. Vendar je tudi zdaj ostalo zelo zanimivo, saj smo na dolgi peščeni plaži nabirali školjke, ki jih je bilo res zelo veliko. Zaradi Atlantika je v tem letnem času zelo pihalo in zato je tudi na morju bilo veliko valov.

Zadnji dan smo se vrnili na letališče v New York, od koder smo poleteli proti Londonu, iz Londona pa na Dunaj ter nazaj domov.

V spominu mi je ostalo, da so bili povsod zelo prijazni in tudi to, da je kar nekaj stvari drugačnih kot v Sloveniji. Predvsem so drugačne merske enote, kot npr. milja za razdaljo (ena milja je 1,6 kilometra), galona za merjenje tekočin (npr. mleko, gorivo; ena galona je 3,78 litra), za plačilno sredstvo pa uporabljajo ameriški dolar (1 dolar je približno 90 euro centov).

Šimenko Kaja, 5.b

Mentorica: Marta Skrbinšek